

בתקופת מלחמת העולם השנייה היה גיורא גודיק קצין תותחנים בצבא הר אדום. בתום המלחמה הצליח לחזור לפולין, משם עשה את דרכו לאיטליה, שם הכיר את אמה, צעירה יהודיה שניצלה מהשואה כשהייתה כל תקופת המלחמה כנוצרייה. הוא נשא אותה לאשה ויחד עלו לארץ. הוא גויס לצה"ל כקצין תותחנים, השתחרר באמצע שנות החמישים משירות הקבע שלו בדרגת רביסרן. אז, לראשונה, החל גודיק ליישם את כישוריו ודחפיו לתיאטרון והימור במציאות.

טל עם אמו ממקום למקום. חבלה נפשית חמורה אירעה כנראה על רקע זה. גיורא הדחיק תקופה זו ומעולם לא דיבר עליה. ההקשר היחיד בו היה מרבה להזכיר את אביו, היתה העובדה שממנו ירש את אהבתו לתיאטרון. אחרי מלחמת העולם השנייה הציגו בארץ את הסרט הפולני הרחוב על הגבול, שעסק בגורל יהודי וארשה בר מלחמה. אביו של גיורא שיחק בסרט את התפקיד הראשי. גודיק האמרגן היה מדבר תמיד בהתפעלות על הופעתו זו של אביו. הוא שמר עימו העתק אחד של הסרט.

תחילה פתח לעצמו משרד קטן ברחוב

גודיק

דם של שחקן

גודיק, בנו של אחד מגדולי השחקנים והבמאים היהודים בפולין, טען תמיד שהתיאטרון זורם בדמו. כאן הוא נראה בפוזת היתולית ב' חברת שחקן הבימה שלמה ב'רשיביט.

שירתה בארבע אוקטבות קוליות. מה משמעות הדבר בדיוק, לא היה ברור לרבים. אבל כאשר החלה מכירת הכרטיס סים תקפה קדחת את אנרחי ישראל. ליד משרדי מכירת הכרטיסים ניצבו תורים ארוכים עוד משעות הלילה. תוך 24 שעות נמכרו הכרטיסים לכל הופעה תיה. גיורא גודיק היה על הסוס.

הוא האמין שתפס את הפרינציפ: יבוא אמני צמרת זרים לישראל, ואומנם, ישראל של אותם שנים, חיה בתחושה של ניתוק ובדידות. כל הופעה של אמן זר בעל שם או להקה ידועה, סיינו להשתחרר מתחושה זו. החלה נהירה בלתי פוסקת למופעים זרים. גודיק היה הפעיל העיקרי בתחום זה. תוך ארבע השנים הבאות הוא הצליח להעלות את תל-אביב על מפת הבידור העולמי, כשכל זמר או בדרן בעל שם, מצא לנכון להכליל את תל-אביב בסיבוב ההופעות שלו. היה זה תור הזהב של גודיק. הוא

שינקיו, בו היתה אמה אשתו המזכירה. הוא עסק בייצוג אמנים. היה מארגן הופעות לזמרים ושחקנים תמורת עשרה אחוז משכרם. אתה הכוכבות הראשונות שלו היתה יסא ירקוני, ואו, ב'1956, פרץ מבצע קדש. כל עסקיו התמוטטו בינלילה. הופעות בוטלו, אמנים לא שילמו את אחוזיו, בעלי חוב התחמקו מלשלם. כל חסכוניתו מתקופת שירותו בצבא הקבע אבדו לו והוא שקע בחור בות.

אדם אחר במקומו היה מסיק את המסקנות ומחפש לעצמו עיסוק אחר. אבל גודיק היה מהמר. טיבו של המהמר שהוא מונע על-ידי תקווה בלתי הגיונית לזכייה הגדולה שתאפשר לו לשלם את כל חובותיו והסתמכות מיסטית כמעט על המזל.

גיורא היפס אחרי הזכייה הגדולה. הוא מצא אותה. היתה זו זמרת פרואנית שבעולם ניצבה כבר על סף סיום ה' קאריירה שלה — אמה סומאק. כדי שיוכל להביאה לארץ התקשר גודיק עם התיאטרון הקאמרי. הופעותיה של אמה סומאק נערכו בשלהי 1957 בהיכל התרבות בתל-אביב ובינלילה הקטיצו את גיורא גודיק אל הפיסגה.

תור

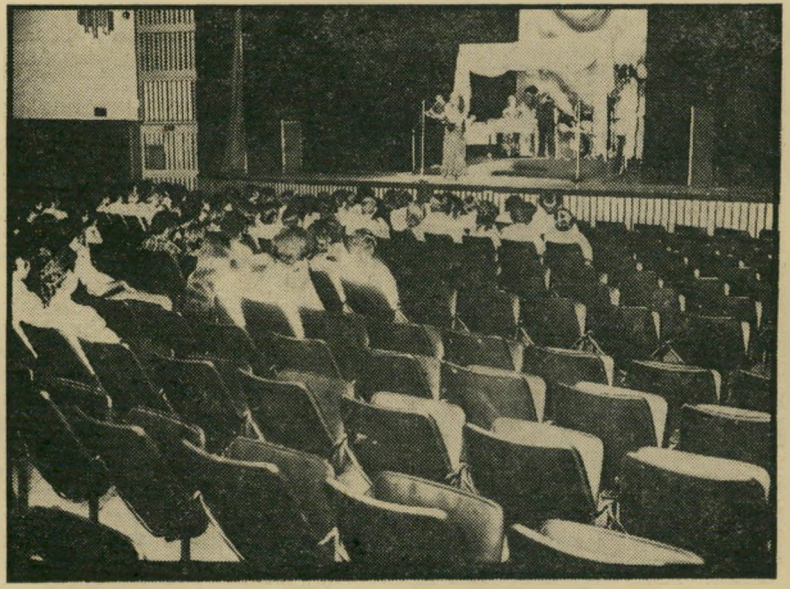
הזהב

לא היה שום הסבר הגיוני ל' הופעה. אמה סומאק, שהציגה את עצמה כצאצא למשפחת אנוסים יהודים מספרד שהיגרו לפרו, התפרסמה בזכות

החיים המתוקים

גיורא גודיק (שלישי משמאל) בימי זהרו עם הזמרת נחמה ליפשיץ היושבת לידו. משמאל בתו של גודיק. במרכז השולחן יושב אברהם אגמון, הממונה אל התקציבים במשרד האוצר.

ההצגה האחרונה שנערכה תחת שמו של גודיק היתה הצגת היחיד של תיקי דיין שנערכה בשבת האחרונה, כשגודיק כבר לא היה בארץ. לנושיו הרבים שבאו את הקופה ציפתה הפתעה עם אכזבה בצידה: ההכנסה ממכירת הכרטיסים בשבת הסתכמה ב'80 לירות בלבד.

עם אמה גודיק ורעייתו אמה (מתחרז עם שמא), ניצולת השואה אותה הכיר מייד אחרי המלחמה באיטליה ושטייעה לו בעסקיו.